

af, er, at man, før man har gjort sig fuldstændig Røde for, om ikke blot Diebliffets, men ogsaa den nærmere Fremtids Krav kunne fyldestgøres efter en Medsættelse af Staten, skrider til en saadan. Det er dette og kun det, jeg har gjort gjældende. Jeg har sagt, at fordi vi i det og det Aar havde et Overstud, er det dermed ingenlunde afgjort endnu, at vi forsvaerlig kunne nedsette Statterne. Det kommer ikke blot an paa, hvorvidt man regner paa, at et saadant Overstud vil holde sig, at Indtægten vil vedblive at indflyde med samme Størrelse — vi have allerede i Løbet af det sidste Aar Aar set, i hvilken Grad Indtægterne ere tagne af — men man maa ogsaa gjøre sig Røde for, hvilke nødvendige Udgifter der foresktaer, og hvilke Midler man saa vil have til at afholde disse Udgifter med. Det er altsaa en saadan samlet Overveelse af den hele Status, som i mine Tanker hører til, førend man skrider til Stattenedsættelse, og det er ingenlunde tilstrækkeligt, at man kan sige: Vi have et saa stort Overstud, altsaa kunne vi sløise de og de Statter. Skal man endelig til at nedsette Statterne, da skal det ogsaa, det gjentager jeg, komme under samlet Overveelse, hvilke af disse Statter der fortrinsvis fortjene at blive nedlaite eller at affattes, og det er ikke tilstrækkeligt, at En eller Anden kommer frem og siger: Efter min Mening er det ubetinget den Skat, der er den mest trykkelige, og som helst bør affattes. Naar man først er paa det Røde med, at Statens Indtægter ere større, end det behøves, maa det komme under samlet Overveelse, hvor Lettelser skal finde Sted. Det er det, jeg har sagt tidligere, og som jeg gjentager nu. Det er min Stilling overfor Forslaget.

J. K. Larsen: Jeg vil kun i Anledning af, hvad den ærede Minister sagde, bemærke, at naar han henviser til, at Loven af 1810 ogsaa handler om Arveafgift, saa er denne Afgift godkjendt senere af den Lovgivende Magt ved en særlig Lovgivning. Derimod foreligger der ikke en saadan Godkendelse af Haloprocentafgiften; derimod tror jeg at turde udsige, at der har altid været betydelig Uvillie mod den, og dette har viist sig paa forskjellig Maade. For Resten maa jeg fremhæve, medens jeg har Ordet, at samtidig med denne Lov om Afgiften af faste Eiendomme kom der ogsaa en Lov om Indkomsskat paa 8 Aar; men den er bortfalden forlængst. Dette var ogsaa en Krigsskat. Den ærede Ministers Slutningsbemærkning gik ud paa, at naar man mente, at Statens Tilstand eller aarlige Overstud var

saadan, at der kunde finde en Medsættelse af Statterne Sted, skulde man tage en samlet Overveelse af, hvorledes disse Stattenedsættelser skulde finde Sted. Men nu er Ulykken den, at den høitærede Finansminister har sit bekjendte Kompensationsprincip. Det har han holdt strengt paa tidligere. Han synes nu en lille Smule tilbøielig til at vige fra det, men kun i det Smaa. Under disse Forhold er der ikke Andet for os at gjøre, end at Thingets Medlemmer benytte Initiativet til at pege paa de Statter, der kunne bortfalde, og jeg tror, at det ærede Things Medlemmer ville bifalde, at den Skat, det ærede Medlem har foreslaaet ophævet, er en af dem, som kunde tages bort uden nogen- som helst Ulempe. Jeg udtalte for Resten selv, at jeg ikke vilde sige, at det var det Allerhelbigste, han havde valgt, men det var i alt Fald et Skridt fremad, og saa mener jeg, at Tilstanden er saadan, at der muligens kan være Tale om senere at gjøre andre Skridt. For Resten maa jeg benytte Leiligheden til at udtale, at det har undret mig, at den høitærede Minister har reist saa stærkt en Modstand mod dette lille Forslag, da det slet og ret er en Slags Kompensation for den Gevinst, Statskassen faar ved Konverteringen, hvad den ærede Forslagsstiller ogsaa har fremhævet. Jeg mente, at netop den høitærede Minister som Landmand og som den, der interesserer sig særlig for vort Landbrug, vilde have stillet sig venligt til et saadant Forslag, da det netop er et af de Punkter, som der ogsaa fra Landmandens Side er peget paa som uheldigt.

Tanber: Det ærede Medlem for Thingets Amts 2den Valgkreds (Jagd) rettebe Beskyldninger mod mig og maaste ogsaa mod andre Medlemmer for ubehøvelige, ubeviste og grundfalske Udtalelser. Den Art Udtalelser har det ærede Medlem jo Privilegium paa, og det behøver man ikke at tage sig nær, naar det kommer fra den Side. Det ærede Medlem maa imidlertid ikke antage, at fordi han tilligemed de Mænd, som for 20 Aar siden behandlede en Lov om Indkomsskat, ikke kunde faae noget Brugbart ud af den, der derfor ikke kan bringes noget Brugbart ud af den, at Sagen ikke kan bringes til en retfærdig Afgjørelse. Det var dog muligt, at der var en bedre Indsigt i de Forhold, end der fandtes hos det ærede Medlem og de Mænd, som den Gang sammen med ham vare i et Udvalg. Men det har undret mig i høi Grad, at den ærede Minister ikke har turdet komme ind paa den Tanke, som jeg her har fremsat, at han ikke har turdet udtale sig om, hvorvidt Ligevæg-